

# РЕШЕНИЕ

№ 38803

гр. София, 21.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в**  
публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Златил Чолаков**

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разглежда дело номер **10502** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Р. А. Х., гражданка на С., [дата на раждане] , притежаваща паспорт №[ЕИК], издаден от МВР-С., в лично качество и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетните Д. Х. Х., гражданин на С., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № N016051641, издаден от МВР-С. и О. Х. Х., [дата на раждане] , гражданин на С., с паспорт № N016051642 чрез адв. М. Н. Н., САК, срещу отказ за издаване на виза вид „D“ по заявления, подадени на 12.03.2025 г. на нея в лично качество и по отношение на малолетните ѝ деца, където действа в качеството на законен техен представител, постановени от М. Г., З. в Посолството на Република България в [населено място], Х. Кралство Й..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби, твърди се че отказът е не е издаден в изискуемата от закона форма, тъй като в него не са посочени фактическите основания, които обосновават издаването му, както и няма изложени конкретни мотиви. Според жалбоподателката, при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано. Посочва се, че член на семейството е получил международна закрила (хуманитарен статут) в Република България и на това основание, след представяне на необходимите документи, председателят на ДАБ е издал решение № 10925/22.10.2024 г. за събиране на семейството на територията на страната. Изложени са доводи, че при положение, че един от членовете на семейството е получил хуманитарен статут, той има право да се събере с

останалите членове. Сочи се, че липсата на мотиви е абсолютно основание за отмяна на оспорения акт, съгласно константната съдебна практика. От друга страна нито европейското, нито българското законодателство, поставят ограничения за легално пътуване на територията на Европейския съюз за граждани на трети страни, които притежават съответните документи за легален престой. Излагат се аргументи за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, както и на конкретни разпоредби от вторичното право на ЕС.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващата не се явява. Пълномощникът ѝ адвокат Н. поддържа жалбата. Представени са допълнителни съображения в писмен вид, както и допълнителни писмени доказателства за трайна уседналост на лицето Х. Х. С. на територията на Република България.

Ответникът не се явява лично, не се представлява от процесуален представител в проведените съдебни заседания, а изпраща писмено становище, в което сочи, че жалбата е напълно неоснователна, тъй като за лицата има отрицателно становище от службите за административен контрол на чужденците, а същото обвързва органите натоварени с компетентност да издават или отказват издаването на визи тип „Д“.

Административен Съд С. – град, I отделение, 86-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявления, подадени на 13.03.2025 г., от Р. А. Х., лично и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетните Д. Х. Х. и О. Х. Х. е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване и за трите лица. Към заявленията са представени следните документи: 1. Паспорт издаден от компетентните власти на С., 2. Решение № 10925/22.10.2024 г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците на Х. Х. С. е разрешено да се събере на територията на страната със съпругата си Р. Х. А. и с малолетните си деца Д. Х. Х. и О. Х. Х., 3. писмо от Председателя на ДАБ до Директора на Дирекция „К. отношения“, МВнР, видно от което на Х. Х. С., комуто е предоставен хуманитарен статут е разрешено да се събере със съпругата си и малолетните си деца на територията на Република България, като в тази връзка на посочените лица, следва да бъдат издадени документи за пътуване, 4. карта на лице, получило международна закрила, издадена от МВР – С., издадена на Х. Х. С. и 5. застрахователен сертификат за сключена застраховка за медицински разноски в чужбина издадени на името на лицата, подали заявлението.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министерът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 1 от 26.01.2025 г. на посланика на Република България в Кралство Й., с която М. Г., Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Видно от приетото становище по дело с рег. № М-10966/20.10.2025 г. на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност“, агенцията е изразила отрицателно становище относно майката Р. А. Х. въз основа на представен списък с имена на лица, за които се твърди че съществуват опасения, че евентуално биха осъществили злоупотреба с издадените им дългосрочни визи като заминат за трета държава – Германия. По отношение на подадените заявления за издаване на визи на малолетните деца на Р. А. Х., ДАНС не е изразявала становище

и няма издадени писмени документи.

Разглеждайки подадените заявления, компетентният административен орган е намерил, че относно майката Р. А. Х. не се доказва достоверно целта и условията на заявления престой и е прието, че има данни, че същата ще използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ е издал оспорения отказ. Що се касае за отказите на децата – Д. Х. и О. Х. при тях единственото основание е това по чл. 10, ал. 1, т. 22 – влизането в страната може да се ползва като транзитен пункт към трета държава.

По време на проведените по делото открити заседания като доказателства от процесуалния представител на жалбоподателката бяха представени договор за наем на бащата, справка за наличие на банкова сметка, трудов договор, заповед за увеличение на трудовото възнаграждение, справка по чл. 62, ал. 5 от КТ, Решение № 2872/09.02.2023 г. за предоставяне на хуманитарен статут на Х. Х. С., както и преводи на български език на заявленията за издаване на виза и на актовете на раждане на трите лица, които кандидатстват за виза.

Административен Съд С. – град, I отделение, 86-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорените откази са връчени на техните адресати на 16.09.2025 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 25.09.2025 г. (вх. № 23403). Съдът е сезиран от надлежна страна - адресати на индивидуалните административни актове, подлежащи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорените откази за издаване на виза са издадени от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н. - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административните актове са подписани от М. Г., Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от Н..

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Н. не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа.

В случая обжалваните административни актове са издадени в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза на майката са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно, че апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявления престой. Прието е, че има данни, че апликантът ще използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Идентична е ситуацията при отказите на децата, където обаче правното основание е само и единствено чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ.

В разглеждания казус е безспорно, че , Р. А. Х., в качеството ѝ на майка и законен представител

на малолетните Д. Х. Х. и О. Х. Х. е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване и за трите лица, на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, както и на чужденец с предоставено убежище или международна закрила – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че лицата кандидатстващи за визи са представили към своите заявления, валидни паспорти, издадени от властите на С., застрахователни полици и удостоверения за семейни връзки с чуждестранния гражданин, получил хуманитарен статут и разрешение за събиране с членовете на семейството му на територията на Република България, издадено от компетентен орган при ДАБ. В самото решение за събиране също така Р. А. Х., Д. Х. Х. и О. Х. Х. са индивидуално посочени.

Страните не спорят, че оспорващите са членове на семейството на Х. Х. С., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на когото е издадено решение № 10925/22.10.2024 г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците му е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си Р. Х. А. и с малолетните си деца Д. Х. Х. и О. Х. Х.. Тоест налице са предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорените откази, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна и тези по отказа на майката, че анализът на документите и направените от апликанта заявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ при отказа на Р. А. Х.. Съгласно тези разпоредби, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, че в случая и при трите отказа за издаване на визи липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяването им, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни

изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 (при отказа на Р. Х.) и т. 22 от ЗЧРБ (и в трите АА) са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административните актове издателят е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителите, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Необходимо е да се посочи, защо Р. А. Х. не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и защо за нея и малолетните и деца Д. Х. Х. и О. Х. Х. се счита, че целта на влизането им в страната е да се използва като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D“ в този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспорените административни актове следва да бъде отменени, а преписката да се върне на Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., за ново разглеждане на подадените от Р. А. Х., в лично качество и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетните Д. Х. Х. и О. Х. Х., заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде исканите административни актове.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива в срок. Съдът дължи присъждането им, в случай, че са представени доказателства за реално сторени разноси. Такива са представени от адвокат Н., а именно договор за правна защита и съдействие, в който е уговорено заплащане от 1000 лв., платими съответно в брой при подписване на договора – 600 лв. и 400 лв. до първото съдебно заседание, за които има приложена и разписка. Поискано е присъждането и на 30 лв. държавна такса за образуване на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 86-ти състав,

### **Р Е Ш И:**

**ОТМЕНЯ** по жалба на Р. А. Х., гражданка на С., [дата на раждане] , в лично качество и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетните Д. Х. Х., гражданин на С., [дата на раждане] и О. Х. Х., [дата на раждане] , гражданин на С., чрез М. Н. откази от 16.09.2025 г. за издаване на визи за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й..

**ВРЪЩА** делото като преписка на Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., за повторно разглеждане на подадените от Р. А. Х., в

лично качество и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетните Д. Х. Х. и О. Х. Х. заявления за издаване на визи, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

**ОСЪЖДА** Министерството на външните работи да заплати на Р. А. Х., гражданка на С., [дата на раждане] , притежаваща паспорт №[ЕИК] издаден от МВР-С. като майка и законен представител на малолетните Д. Х. Х. и О. Х. Х., разноски в размер на 1030 лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

**Съдия:**